

Ilustroval Pablo Tambuscio

Thomas Brezina

VŠECHNA MOJE STRAŠIDLA

TRAJEMSTVÍ
STRAŠIDELNÉHO ZÁMKU

FRAGMENT

Všechna moje strašidla – Tajemství strašidelného zámku

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

Thomas Brezina
**Všechna moje strašidla – Tajemství strašidelného zámku –
e-kniha**
Copyright © Fragment, 2016

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

MUMIE MOMBO

Stáří
3667 let

Zvláštní znamení

Může vrhnout na člověka zlý, uhrančivý pohled, čímž na něj přivolá neštěstí. Proto nosí neustále černé sluneční brýle. Občas je špatně omotaná, z čehož bývá velmi rozmrzelá.

Nemá ráda

Moly, kteří do ní vyžírají díry.

Má ráda

Slušivé oblečení, ale jen natrhané na pruhy, aby se do nich mohla celá zavinout.

DRÁKULÍN

Slavný předek

Hrabě Drákula (jeho strýc)

Stáří

Roku 1666 ho kouzlil upír, čímž se stal i on sám upírem.

Zvláštní znamení

Denní světlo mu nevaří, protože se chrání speciálním krémem (funguje jako náš opalovací krém).

Nemá rád

Kečup

Má rád

Všechno ostatní, co je červené, a nejradši ze všeho... však vy víte.

Stáří
5790 let

Zvláštní znamení

Má tři hlavy, které se skoro pořád hádají.

Nemá rád

Kočíčí krmení

Má rád

Psí krmení z plechovky

KERBÍK
PEKELNÝ PES

WOLFGANG A. VLKODLAK

Stáří

Před 356 lety byl pokousán vlkodlakem a poté se jím stal i on sám.

Zvláštní znamení

Neustále se láduje řízký s kečupem. Pouze při úplňku dostává nezadržitelnou chuť na lidské maso.

Nemá rád

Myslivce se stříbrnými kulkami a zubaře

Má rád

Rockovou muziku a těžké motorky

Stáří

44 let

Zvláštní znamení

Kuří oko na malíčku

Nemá rád

Úzké boty

Má rád

Pohodlné domácí papuče

PAN NOŽIČKA

VŠECHNA MOJE STRAŠIDLA

TAJEMSTVÍ STRAŠIDELNÉHO ZÁMKU

THOMAS BREZINA

Ilustroval Pablo Tambuscio

FRAGMENT

Strašidelný
zámek

Zavřeno

DĚSIVÁ SÁZKA

Jedovatě zelený lak starého strašidelného zámku byl matný a popraskaný a ze střechy zírali dva bezvládní, šedí kostlivci. Chatrné a rozvrzané paže se jim ochable pohupovaly ve větru, ti dva už vůbec nikomu nenaháněli strach. Ale to už ani nemuseli. Zelená atrakce byla totiž více než před rokem vyklizena a uzavřena. Okna i dveře byly zatlučeny prkny a vchod zabezpečen těžkými řetězy a zámky. Návštěvníci zábavního parku procházeli kolem omšelé budovy bez povšimnutí. Přitom však strašidelný zámek skrýval tajemství. Velké, děsivé tajemství, o němž nikdo nic nevěděl.

Ani Max nic netušil, když se v neděli vydal do zábavního parku se svou sestrou Dodo. Byla o čtyři roky starší než on a byla fakt děsná. Tuhle neděli si tajně domluvila rande s jedním spolužákem právě tady. Jmenoval se Egon a Dodo připadal „sladký a roztomilý“. Když chtěla Dodo vyrazit, trvali rodiče na tom, že s sebou musí vzít i Maxe. Jasně, že z toho byla pěkně naštvaná.

„Proč mu musím pořád dělat chůvu?“ vztekala se. Vedli se s Egonem za ručičky a procházeli se mezi střelnicemi a dalšími atrakcemi. „Budeš se držet nejmíň tři kroky za námi, jinak si mě nepřej!“ kladla přísně malému bratrovi na srdce.

Max už její věčné řečičky ani nevnímal. Zvědavě si prohlížel atrakce. Tatínek mu dal s sebou deset eur a Max přemýšlel, za co je nejlépe utratit.

Zcela náhodou zavadil pohledem o strašidelný zámek a chvíli si jej prohlížel.

Náhle jako by jím projel blesk. Ale... to přece není možné!

Noha! Samotné chodidlo bez zbytku těla vyběhlo ze zadních dveří zelené budovy, které byly na skulinu otevřené, a poskakovalo sem a tam. Max si protřel oči, ale bylo to vážně tak, nemýlil se. Noha... tamhle opravdu poskakuje noha... samotné chodidlo omotané nad kotníkem obvazem s vlajícím uvolněným koncem. Vtom ze strašidelného zámku vystřelila tlustá zelená ruka a pokusila se nohu chytit.

„Do...Do...Dodo!“ zaječel Max a popadl svou velkou sestru za bundu.

Ta se s otráveným vzteklým mlasknutím otočila. „Tak co je zas, prcku?“ vyjela na malého brášku.

„Ta... ta... tamhle u strašidelného zámku... koukej!“

Dodo otočila nevrle hlavu a pokrčila rameny. „A co mám jako vidět?“ odfrkla si opovržlivě.

Max pohlédl ke dveřím – a vyvalil udiveně oči.

Noha byla pryč. Ani zelenou ruku už neviděl. Jen dveře zůstaly malinko pootevřené.

„Byla tam noha... samotná noha!“ koktal Max.

Egon poklepal chlapci na čelo a poškleboval se: „Asi se moc díváš na horory, chlapečku!“

Max se roztřásl vzteky. Všechno přece viděl na vlastní oči. Nic si nevymýšlí! A tenhle namyšlený frajer s basebalovou čepicí se mu nemá co posmívat.

„Ten náš mrňous vidí pořád všude strašidla!“ přisadila si s vervou Dodo. „Je fakt hrozný hrdina, hihi. Nechává si vždycky v noci svítit světlo! A když přijde bouřka, jde si lehnout k mamce, a když musí zůstat večer sám doma, zamyká se na záchodě!“

Egon se rozřehtal na celé kolo. To Maxe ještě víc rozzuřilo.

„Dodo... tohle se přece neříká... to je tajné!“ zasyčel.

Zrudl až za ušima a ze všech sil se snažil potlačit slzy.

„Nic z toho není pravda!“ vyhrkl plačtivě, ale moc přesvědčivě to neznělo.

Dodo štouchla Egona loktem a spiklenecky

na něj mrkla. „Všadím se, že se ten prcek neodváží sám ani strčit nos do prázdného strašidelného zámku!“ špitla. Max cítil, jak se mu zježily všechny chloupky na těle.

„A vsadím se, že to uvnitř nevydrží ani půl hodiny, aby si nenadělal do kalhot!“ přikývl s úšklebkem Egon.

Max by se nejradši na místě otočil a utekl pryč, ale věděl, že by měl později sám na sebe za svou zbabělost vztek. „Vsaďte se, že dovnitř vlezu a klidně tam tu půlhodinu zůstanu!“ kasal se.

Dodo ho sjela pohrdavým pohledem od hlavy až k patě. „A o copak se vsadíme?“ zeptala se.

Max měl náhle v krku obrovský knedlík, ale za žádnou cenu nechtěl couvnout. „Jestli... jestli uvnitř vydržím... dostanu... dostanu od tebe... dvacet eur!“ vyrážel ze sebe zajíkávě. Byl si jist, že by Dodo nikdy tolik peněz neobětovala. Ale to se velice mýlil.

„Tak jo! Platí!“ odpověděla sestra.

„A jestli prohraješ, musíš mi dát svou novou počítačovou hru!“ Natáhla k němu ruku, ale Max zaváhal.

Tu se však k němu naklonil Egon a zasyčel: „Tak co, ufnukánku, copak si nevěříš?“

Ne, tak takhle Maxovi nikdo říkat nebude. Stiskl sestřinu ruku.

Sázka byla stvrzena.

Max se podíval na hodinky. Bylo sedm minut po čtvrté. Přesně v půl páté a sedm minut smí vylézt. Dřív ani o chlup.

„Pa pa, brášulko!“ zavolala za ním Dodo, když přistoupil k pootevřeným zadním dveřím strašidelného zámku.

„Tos vymyslela moc dobře,“ zaslechl Max šeptat Egona.

„Konečně jsme chvíli sami.“

Max se navztekane otočil a zakřičel: „Beztak vím, že se chcete jen muckat!“

Dodo a Egon sebou trhli.

„Copak, copak, to už tě přešla odvaha?“ nedala si pokoj sestra.

„Jasně, že ne!“ zaskuhral Max, kterému náhle selhal hlas. Ještě jednou se zhluboka nadechl a pak rychle vklouzl do temné budovy. „Pitomče, proč ses do toho nechal dotlačit?“ nadával si tiše sám pro sebe.

Alespoň že dovnitř pronikalo otevřenými dveřmi trochu světla. Max se chtěl právě rozhlédnout po místnosti, v níž se nacházel, když tu se za ním s hlasitým třesnutím dveře zabouchly. Maxovi se málem zastavilo srdce. Zvenku se ozvalo vrzání a skřípění – kdosi na dveře zasunul dřevěnou závoru.

HOROR!

Max se polekaně otočil a zaslechl pobavený smích

Egona a Dodo. Oběma pěstmi začal bušit do dveří a škemral: „Otevřete! Tohle domluvené nebylo!“

„Já přece, brášulko, jenom chci, abys tu sázku určitě vyhrál a třeba neuváženě nevyběhl ven předčasně!“ švitořila sladkým hláskem sestra. Zmije jedna falešná!

Max se zády přitiskl ke stěně místnosti a zakoukal se do tmy. Na zádech mu vyrazil ledový potůček potu, který mu rázem orosil i krk a vlasy. Znovu se podíval na osvětlený ciferník hodinek a polkl. Uběhla teprve první minuta.

„Nemáš se čeho se bát,“ dodával Max polohlasně sám sobě

odvahu. „Je to obyčejný prázdný dům, nic víc! Nikde tu nikdo není!“

Jen to dořekl, dotklo se jeho ruky něco drsného a studeného. Max zděšeně vyskočil a vyrazil ze sebe dlouhý výkřik.

„Haló, Frankenštajнку, kde jsi?“ tázal se vysoký hlásek vedle něho. V Maxovi by se krve nedořezal. Stál jako zkamenělý a křičel a křičel, dokud mu nedošel dech.

„Uiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiii!“ opičil se po něm vysoký hlásek a navztekaně pravil: „Franki, víš přece, že nesnáším křik! Řekni, přinesl jsi sem nějakého člověka, kterého může Wolfi sežrat? – Poslyš, Frankenštajнку, řekni konečně něco!“

Když nikdo neodpověděl, hlásek pokračoval:

„Borisi, rozsviť prosím! Něco tu nehraje!“

Asi deset kroků od Maxe se mihotavě rozsvítilo modravé světlo a ozářilo zelenou tvář jakéhosi netvora. Měl nápadně hranatou hlavu a nad čelem se mu táhla široká červená jizva.

„Lucillo, tohle přece není náš Frankenštajnek!“ zabručela dunivě příšera a zvědavě si Maxe prohlížela. Ten na ni kulil vyvalené oči a klátil se na místě sem a tam jako figurka ve střílnici. Vedle něj zazněly šouravé kroky a v modravém světle se objevila podivná ještěrka, která stála na zadních

a byla velká přinejmenším stejně jako Max. Měla ohromné oči a ústa a na těle se jí vypínala šupinatá zelená kůže.

Konečně se Max dokázal pohnout z místa. Zhluboka se nadechl a znovu vyrazil šílený křik.

„Promiňte, nechtěl jsem vás polekat!“ zabručelo monstrum a otočilo tlustými šrouby, které mu trčely na straně z krku. Ozvalo se cvaknutí a světlo zhaslo. Max se začal ve tmě otáčet kolem dokola. Pryč! Okamžitě pryč! Musí se odsud ihned dostat ven!

„Borisi, kdo je to?“ zeptala se ještěrka vysokým hláskem. Vtom to za Maxem zavrzalo. Do místnosti dopadl jasný pruh světla. Max se otočil a samou radostí by byl nejradši poskočil na místě. Dveře byly otevřené. Nejspíš ho uslyšela Dodo a přece jen se v ní probudil soucit. Klidně jí dá svou novou počítačovou hru. Jen ať si ji užije, hlavně když už Max nebude muset trčet v téhle strašidelné díře ani vteřinu. Okamžitě vyrazil.

Až příliš pozdě postřehl malou postavu, která se hrnula do strašidelného zámku. Přesně mezi dveřmi se s ní srazil a povalil ji na zem. Max zmateně zíral na kluka, jemuž mohlo být asi jako jemu.

Měl na sobě sametový oblek, který musel být starý možná sto let. Ačkoliv měl mladou tvář, jeho vlasy již byly šedé. Max ho překročil a vyrazil ven ze dveří.

Jen pár kroků od strašidelného zámku stála Dodo s Egonem. Vychrtlý čahoun s kšiltovkou právě objímal Maxovu starší sestru a tiskl své rty k jejím.

„Dodo... Dodo... pomoooooc!“ křičel Max.

Dodo sbalila ruce v pěst a rozklepala se vzteky. „Věděla jsem, že prohraješ, ty srabe jeden!“ nadávala. „Ale... jak se dostal ven... přes závoru na dveřích?“

Max ukázal ke dveřím a vydechl: „Přišel tam... kluk s šedivými vlasy... a jsou tam strašidla... Frankensteinovo monstrum... a obrovská ještěrka!“

Egon s Dodo se opět rozřehtali.

„Ten prcek to vážně nemá v hlavě v pořádku!“ zajíkal se Egon.
„A tvoje hra už každopádně patří mně!“ zasyčela Dodo.
„Ty jedna káčo upusinkovaná!“ křičel Max. „Tam uvnitř chce někdo sežrat člověka, copak to nechápeš?“ Tahle věta však vyvolala u dvojice další výbuch smíchu. Max se chvěl strachem i zlostí dohromady. Otočil se a utíkal pryč. Cítil, že už má na krajíčku, a nechtěl, aby ho někdo vidět brečet.
„Konečně jsme se toho otravy zbavili. Doma prostě řeknu, že utekl. A rodiče vynadají jemu a ne mně!“ poznamenala Dodo spokojeně.

Egon se posměšně pochechtával a pak prohodil: „Pojď, koupím ti cukrovou vatu!“

Max ale daleko neutekl. Stál u horské dráhy a nemohl odtrhnout pohled od strašidelného zámku. Je snad opravdu blázen? A vidí už doopravdy všude strašidla?

MAX, HLAVNÍ CHOD

Max zelený strašidelný zámek několikrát oběhl a pak zůstal nerozhodně stát před vchodem. Ještě pořád se chvěl strachem a vzrušením. „Strašpytle jeden!“ nadával si. Odvahu mu to ale nedodalo. Neměl by jít na policii? Tam by se mu však nejspíš také jen smáli. A Max si už vlastně ani nebyl jistý, jestli to všechno doopravdy viděl, nebo si to jen vybájlil.

Celé tělo ho svrbělo, jako by po něm pobíhaly tisíce mravenců. Nedokázal klidně stát a netrpělivě popocházel sem a tam. Co teď? Něco přece musí udělat!

Fotku! Musí ta stvoření vyfotit! A hned bude mít důkaz, že mu nepřeskočilo.

„Jasně... to zvládnou... vůbec nemusím dovnitř. Jen trochu pootevřu dveře... vyfotím, co je třeba, a zmizím. Budu pryč raz dva,“ pokoušel se uklidnit. Jediné, co mu ovšem k dokonalému plánu chybělo, byl foťák.

Pobíhal mezi stánky sem a tam a rozhlížel se. Konečně se na něj usmálo štěstí. V jedné střelnici objevil starý polaroid. Byl připevněn nad jedním z terčů, aby střelce při plném zásahu automaticky zvětšil. Maxe to stálo hodně přemáhání, aby majitele střelnice oslovil. Nevypadal zrovna přátelsky. Zamyšleně přežvykoval oharek cigarety a vyhlížel zákazníky.

„Dobrý den... ehm... prosím...“ začal koktavě Max.

Muž po něm vrhl opovržlivý pohled: „Na střelení jsi ještě moc malý, zmiz odsud!“

„Já... já nechci střílet. Potřeboval bych si na chvilku půjčit váš polaroid,“ vyhrkl Max.

„Zbláznil ses?“ zasyčel výhrůžně muž. „Vypadni!“

Max se už už chtěl odvrátit, jak to vždycky dělával, když se k němu někdo choval nepřátelsky. Ale tentokrát mu šlo o hodně: o důkaz, jestli mu v hlavě přeskočilo, nebo ne. Kromě toho byl možná v sázce lidský život. Vytáhl proto z kapsy desetieurovou bankovku, kterou dostal na atrakce od tatínka. „Zaplatím vám za to!“

Peníze muže rychle obměkčily, a protože v tu chvíli stejně nikdo střílet nechtěl, sundal foťák ze zdi. „Je tam ale jen jeden obrázek!“ upozornil Maxe.

„To stačí,“ odpověděl Max.

„Ale jak mám vědět, že mi ho přineseš zpátky?“ Max se sklonil a sebral ze země skateboard, který nosil všude s sebou.

„Tu máte, dám vám ho do zástavy.“

To muži přišlo fér a souhlasil.

Max se vrátil ke strašidelnému zámku. Připlížil se po špičkách k jeho zadní straně a přitiskl ucho na dveře. Závora byla otevřená a visací zámky ležely na zemi.

Nebylo nic slyšet. Byla atrakce skutečně prázdná? Max popoběhl o kousek dál a zaposlouchal se s uchem přitisknutým k postranní zdi. Tady se něco dělo. Uslyšel jakési skřípání, škrábání, supění, sípání a funění.

Maxovi to připomínalo zvíře. Velký pes? Co jiného mohl být „Wolfi“?

Max se rozběhl zpátky k zadním dveřím a tentokrát slyšel zevnitř někoho promluvit. Měl pocit, že poznává tenký hlásek

té... té podivné veliké ještěrky a dunivý hlas obrovského Frankensteinova monstra. A teď se přidal ještě třetí hlas. Určitě to byl ten človíček, s nímž se předtím srazil ve dveřích.

„Jak si to, slečno Lucillo představujete? Nemůžu sem jen tak vtáhnout nějakého člověka a hodit ho Wolfgangu Amadeovi, aby ho sežral!“

„Tak proč nenecháme prostě otevřené dveře a nepočkáme, až sem někdo vejde omylem?“ navrhl vysoký hlásek. „Jako předtím ten malý kluk! Myslím, že bychom to měli ponechat na náhodě, koho Wolfi sežere.“

Tajemný šedovlasý kluk byl zjevně pro. „To nezní špatně. Ostatně – tihle nevítaní návštěvníci dost zaměstnávají mou

mozkovnu. Obávám se, že je nám na stopě naše známá Karla Čmucharová. A tenhle kluk je její špion!“

Max cítil, jak mu po zádech vyrazily snad stovky ledových potůčků.

Kdepak, kašle na fotku. Radši okamžitě zmizí. A začal se po špičkách plížit pryč. Byl už asi tři metry od budovy, když tu se za ním rozletěly dveře a kdosi se supěním vyrazil ven. A s bručením a supěním se vrhl na Maxe. Popadly ho dvě obrovské zelené ruce a Max nestihl ani vykřiknout, tak rychle ho zavlékly do strašidelného zámku. Dveře se zabouchly a kolem Maxe se rozhostila neproniknutelná tma. Teprve teď si uvědomil, že nestojí na zemi, ale vznáší se ve vzduchu.

„Mám ho, mistře!“ ohlásil dunivý hlas monstra.

„Bravo, Borisi, hodný, velice hodný!“ uslyšel Max zvláštního chlapce, který hovořil podivně škrobeně.

„Jsem stále vděčen svému staršímu bratřovi, že vám implantoval psí uši a čich. Pravděpodobně to byl jediný dobrý nápad, který kdy dostal. Jinak s ním byl jen kříž a choval se ke mně neustále drze a neomaleně. Ale díky vašim psím uším a jemnému čichu jste tohoto překvapivého návštěvníka dokázal včas zavětřit a polapit.“

„Co... co... s ním teď uděláme?“ zatrylkoval vysoký hlásek.

„Navrhuji, abychom na něj nahlíželi jako na dar náhody a naservírovali ho Wolfgangu Amadeovi jako hlavní chod!“ poznamenal chlapec.

Jakmile vyslovil to jméno, ozvalo se náhle divoké škrábání a funění. „Otevřete dveře, slečno Lucillo!“

Max se pokusil osvobodit z ocelového sevření monstra. „Ne... ne... ne!“ chtěl zakřičet, ale z jeho úst vyšlo jen chraplavé zachrčení.

„Pozor, teď otevřu!“ oznámila ještěrka. „Wolfi, jídlo je tu! Přišel ti oběd!“

Za dveřmi kdosi lačně zavyl...

TO PŘECE NEMŮŽE BÝT PRAVDA

Pomalými, těžkými kroky se dal Frankenštajnek do pohybu, aby Wolfovi, ať už to byl kdokoliv, naservíroval Maxe. Ten hrůzou naprosto zcepeněl.

Křach! Monstrum nabouralo do zdi. Krátce zabručelo a pak se potácivým krokem valilo dál. Prásk! Další rána do zdi.

„Ale no tak, Borisi, prosím! Ještě nám rozbijete domov na cimprcampř!“ napomenul ho malý chlapec. „Rozsviňte si přece, abyste viděl na cestu!“

Monstrum odtáhlo tlapu od Maxe a zatočilo šrouby na krku. Okamžitě se mu hlava rozzářila jasně zeleným světlem.

Max využil příležitosti. Sebral všechny síly a netvorovi se vytrhl. Dopadl na zem, rychle se vyhrabal na nohy a vyřítit se pryč. Monstrum nemotorně vyrazilo za ním.

Před ním se kdosi šouravě kolébal a vedle něho capaly malé botky.

„Přidej světlo, Borisi!“ přikázal cizí chlapec. Hned nato se rozzářila celá místnost.

Max se otočil a spatřil Frankensteinovo monstrum, jak drží v rukou dvě žárovky.

Obě svítily – aniž by do nich proudil proud!

„Rychle, pojdte všichni sem a pomozte nám!“ křičel podivný chlapec. Všude kolem se ozvalo prudké otevírání dveří a ze všech stran přibíhaly k Maxovi temné postavy.

Otáčel se kolem dokola a nechápavě na ně valil hrůzou vykulené oči.

Tohle přece není možné! Bylo to děsivější než ten nejstrašnější horor! Nebyl tu jen ten kluk, obří ještěrka a nestvůrný Frankensteinův výtvar, ale i samotná poskakující noha, mumie se slunečními brýlemi, zelený ještěr, pes se třemi hlavami a tlustý upír s dlouhými špičáky. A všechna tahle strašidla nebyla z lepenky nebo jiného materiálu: ti všichni byli živí! Utvořili kruh kolem Maxe a blížili se k němu víc a víc.

Neměl šanci uniknout.

„Všadím se, že máte co do činění se spojencem Karly Čmucharové!“ podotkl chlapec v sametovém obleku. Následovalo hromadné nespokojené zamručení.

„Navrhuji, abychom jej předložili jako krmení Wolfgangu Amadeovi a ukojili tak jeho lačnou touhu po krvi. Je někdo proti?“

Všichni zavrtěli hlavami a samotná nožka zakývala na znamení souhlasu prsty.

„Borisi, uchop ho a předhod' Wolfgangu Amadeovi. Zavři pak ovšem dveře, abych nemusel sledovat a poslouchat to nepříjemné představení!“ poručil chlapec.

Max zoufale roztáhl ruce. „Ne, to ne, prosím,“ vyhrkl. „To přece nemůžete! Nic... nic jsem vám neudělal. Žádnou Karlu Čmucharovou neznám! Prosím... ne... ne!“

Toto je pouze náhled elektronické knihy. Zakoupení její plné verze je možné v elektronickém obchodě společnosti eReading.